

See oli olnud tavaline pärastrlóuna, mis möödus diivanil vedeledes.

Nad elasid Reykjavíki läänepoolses otsas Ljósvallagata lähedal asuva vana maja – kolmest kokku ehitatud majast ühe – alumisel korrusel. Selle välisseina ääres asus 1930ndatel ehitatud vanamoodne terrass. Róbert ajas end silmi hõõrudes istukile ja vaatas aknast välja väikesesse majaesisesse aeda. Pimenes. Oli märtsikuu ja see tähendas muutlikke ilmasid, hetkel sadas. Vihmapiiskade rabin vastu aknaklaasi mõjus seda turvalisest toasoojusest kuulates peaaegu trööstivalt.

Tema õpingud edenesid kenasti. Ta oli kahekümne kaheksa aastane, küpses eas tudeng, kes lõpetas insenerieriala esimest kursust. Numbrid oli talle alati meeltnööda olnud. Mehe vanemad olid raamatupidajad ja elasid kesklinnas Árbæris. Ehkki tema suhted nendega olid alati keerulised olnud, olid need nüüdseks sisuliselt olematuks muutunud, sest poja valikud ei sobinud nende nägemusega edukast elust kokku. Nad olid endast kõik andnud, et tedagi raamatupidamist valima utsitada, ja nüüd oli nende mõõt täis.

Sellest hoolimata õppis ta nüüd ülikoolis ja polnud vaevunud sellest vanematele isegi teada andma. Ta püüdis kesken-duda hoopis õpingutele, ehkki neil päevil kippusid ta mõtted Vestfirðirisse. Seal asus väike jaht, mis kuulus talle ja veel paarile sõbrale, ning ta juba ootas suve. Merel oli lihtne kõike unustada,

nii head kui halba. Paadi kõikumine leevendas stressi ja ta vaim leidis sealsest täielikust rahust ja vaikusest kosutust. Märtsi lõpus oli tal kavas lääne poole suunduda, et jaht suveks ette valmistada. Tema sõprade jaoks oli reis fjordides ettekääne joomapeo korraldamiseks, kuid Róbert ei joonud koos nendega. Tema polnud juba kaks aastat tillkagi võtnud – selle põhjus oli tõsine joomaperiood, mis oli alguse saanud kaheksa aastat tagasi ühel saatuslikult päeval toimunud sündmustest.

*Oli ilus päev. Suvepäikesest soojenenud õhk oli peaaegu liikumatu ja rahvast oli palju. Meeskond oli veenvalt teel võidule mängus nõrgalt esineva vastasmeeskonna vastu. Teda ennast ootas riiklik noortemeeskond ja suve lõpus võimalus kandideerida parimasse Norra meeskonda. Tema agent oli koguni maininud, et tema vastu tunnevad huvi mõned Inglismaa madalamate liigade meeskonnad. Isa oli tema üle tohutult uhke. Ta oli ise samuti arvestatav mängija olnud, kuid võimalust profiks saada polnud tal kunagi avanenud. Nüüd olid ajad teised, võimalusi oli senisest palju rohkem.*

*Mängu lõpuni oli jäänud viis minutit, kui Róbert palli kätte sai. Ta trügis kaitsest mööda, nägi väravasuur ja hirmu väravavahi näol. Sellest hakkas saama tuttav kogemus, mäng töötas lõppeda tulemusega viis-null.*

*Ta ei näinud rünnakut, vaid kuulis raksatust, kui ta jalaluu kolmest kohast murdus, ning tundis pöörast valu. Ta vaatas pöörasest agooniast halvatusena alla ja nägi lahtist luumurdu.*

See pilt jäi igaveseks ta mällu. Haiglas veedetud päevad möödusid otsekuu udus, kuid arsti sõnu mäletas ta selgelt: tema võimalused taas professionaalset jalgpalli mängima hakata olid peaaegu olematud. Ta andis alla ja hakkas lohutust otsima pudelist, üks naps järgnes kiiresti teisele. Kõige hullem oli see, et ta paranes oodatust paremini, kuid siis ta enam aega tagasi keerata ja jalgpallurikarjääri jätkata ei saanud.

Nüüdseks olid asjad ülesmäge läinud. Tal oli Sunna ja ka til-luke Kjartan oli tema südames endale koha leidnud. Ent sellest hoolimata varjas ta hingepõhjas süngeid saladusi, mis ei pidanud loodetavasti kunagi päevavalgust nägema.

Õhtu oli juba käes, kui Sunna viimaks koju tuli ja aknale kopu-tas, andes nii teada, et ta oli võtmed maha unustanud. Ta oli kaunis nagu alati, jalas mustad teksad ja seljas hall kõrge kaelu-sega kampsun. Pikad läikivad ronkmustad juuksed raamisid ta tugevate joontega nägu. Esmalt olid teda naise juures võlunud silmad ja seejärel imeline figuur. Sunna oli tantsija ning mõni-kord tundus, et ta mitte ei kõnni, vaid tantsib nende tillukeses korteris, igast ta liigutusest õhkus enesekindlat graatsiat.

Mees teadis, et tal oli vedanud. Ta oli naisega jutu peale saanud sõbra sünnipäevapeol ja nad olid kohe klappinud. Nüüdseks olid nad koos olnud kuus kuud ja kolm kuud tagasi kokku kolinud.

Sunna keeras korterisse astudes kütet juurde, ta oli mehest külmatundlikum.

„Väljas on külm,“ ütles naine, tuppa immitstes kuskilt jahedust. Elutoa suured aknad polnud eriti külma- ja tuulekindlad ning pideva tuuletõmbusega oli raske harjuda.

Ehkki nende suhe muutus aina tugevamaks, polnud elu sugugi lihtne. Naisel oli eelmisest suhtest poeg, väike Kjartan, ja tal oli poisi isa Brekiga käimas kibe lahing hooldusõiguse pärast. Algselt olid Breki ja Sunna kokku leppinud ühises hooldusõiguses ja hetkel oli Kjartan isa juures.

Aga nüüd oli Sunna võtnud advokaadi ja nõudis endale ainuhooldusõigust. Ühtlasi uuris ta võimalust tantsuõpingute jätkamiseks Inglismaal, kuid seda teemat polnud nad Róbertiga veel sügavuti arutanud. Päril kindlasti poleks Breki sellise uudi-sega rahulikult leppinud, niisiis paistis, et vaidlus jõuab välja kohtusse. Sunna oli siiski veendunud, et tal on hea võimalus Kjartan endale nõuda.

„Võta istet, kallid,“ ütles Róbert. „Ma tegin pastat.“

„Mmm. Suurepärane,“ ütles naine end diivanile kerra tõmmates. Róbert tõi kõõgist toidu, taldrikud ja klaasid ning täitis kannu veega.

„Ma loodan, et sel on ikka mingi maitse ka,“ ütles ta. „Mul pole söögitegemine veel korralikult käpas.“

„Ma olen nii näljane, et maitsel pole mingit tähtsust.“

Mees pani mängima rahuliku muusika ja võttis Sunna kõrval istet.

Naine rääkis talle oma päevast, proovidest, pingest, mida ta taluma pidi. Sunna otsis kõiges täiust ega võinud kannatada, kui miski viltu läks.

Róbert oli rahul, et pasta oli õnnestunud; see polnud küll midagi väga erilist, kuid siiski maitsev.

Sunna tõusis ja võttis tal käest kinni.

„Aja end püsti, kallid. On aeg tantsida.“

Mees tõusis ja põimis käed ümber naise, et siis koos rauge Lõuna-Ameerika ballaadiga kaasa õõtsuda. Ta libistas käe naise kampsuni alla ja ta sõrmeotsad silitasid selga, vallandasid sujuva liigutusega rinnahoidja pandla. Selles oli ta ekspert.

„Kuulge, noormees,“ ütles naine naljatleva rangusega, pilgus soojus. „Mida te enda meelest teete?“

„Kasutan juhust, et Kjartan on oma isa juures,“ vastas Róbert ja nad suudlesid pikalt ja sügavalt. Temperatuur nende vahel tõusis koos toatemperatuuriga ja peagi suundusid nad magamistuppa.

Róbert lükkas harjumuspäraselt ukse kinni ja tõmbas magamistoja aeda avanevatele akendele kardinad ette, kuid neist ettevaatusabinõudest hoolimata kandusid nende armatsemisel tekkinud helid kõrvalkorterisse.

Kui kõik taas vaikseks jäi, kuulis Róbert korraga vihmast summutatud heli, mis meenutas ukse paugatust. Esimese asjana arvas ta, et selle põhjustas vana maja terrassile avanev tagauks.

Sunna tõstis kohkunult pilgu ja vaatas ärevalt mehe poole. Róbert püüdis oma hirmu bravuurika etenduse taha peita ja tõusis, et seejärel alasti elutuppa astuda. See oli tühi.

Aga tagauks oli lahti ja laperdas tuules edasi-tagasi. Mees heitis kiire pilgu terrassi suunas, täpselt nii pika, et see asja kontrollimisenä arvesse läheks, ning tõmbas kiirustades ukse kinni. Tema poolest oleks võinud väljas olla terve kari inimesi, pimeduses poleks silm neid niikuinii seletanud.

Ta liikus ühest toast teise, süda üha kiiremini ja kõvemini tagumas, kuid ühtki kutsumata külalist ei hakanud silma. Tal oli hea meel, et Kjartanit kodus polnud.

Ja siis märkas ta midagi, mis teda kogu ülejäanud öö ärkvel hoidis.

Róbert kiirustas läbi külalistetoa, tundes Sunna pärast hirmu, kartes, et temaga on midagi juhtunud. Ta läks hinge kinni pidades magamistuppa tagasi ja leidis naise voodi serval istudes särki selga tõmbamas. Naine naeratas põgusalt, suutmata ärevust varjata.

„Kõik on korras, kullake,“ ütles mees, lootes, et Sunna ei märka värinat ta hääles. „Ma unustasin pärast prügi väljaviimist ukse lukku panna,“ valetas ta. „Sa tead küll, kuidas tuul vahel tembutab. Püsi voodis ja ma toon sulle midagi juua.“

Ta astus kärmelt magamistoast välja ja koristas nähtu ära.

Ta lootis, et oli õige jätta Sunnale mainimata, et põrandal oli olnud vesi, vihma käest tuppa tulnud kutsumata külalise jäetud märjad jalajäljed. Mis kõige hullem, need polnud tagaukse juures peatunud. Jäljerada oli magamistoa ukseni tulnud.

Siglufjörðuri politseinik Ari Thór Arason ei osanud põhjendada, ka iseendale mitte, miks ta võhivõõra inimese palvel ammust juhtumit uuris, eriti veel olukorras, kus väikeses kogukonnas valitses täielik kaos.

See mees, Héðinn, oli talle helistanud vahetult enne jõule, mil peainspektor oli Reykjavíkis puhkusel olnud. Mees oli soovinud, et Ari Thór heidaks pilgu ammu riiulisse pandud loole: noore naise surmajuhtumile. Ari Thór oli lubanud vaba aja tekkides asja uurida, kuid selleks oli sobiv hetk leidunud alles sel öhtul.

Ari Thór oli palunud Héðinnil öhtul jaoskonnast läbi astuda, olles mõistagi eelnevalt veendunud, et mees polnud kaks päeva kodust väljas käinud ega olnud seega nakkusohtlik. Héðinn ise suhtus Ari Thóriga silmast silma kohtumisse asjaolusid arvestades kõhklevalt, kuid nõustus siiski lahendamata juhtumi arutamiseks kokku saama.

Nakkus oli linna tabanud kahe päeva eest, jõuka turisti visiidi järel. Too oli Prantsusmaalt pärit seikleja, kes oli lennanud Aafrikast Gröönimaale ja otsustanud teha kiire kõrvalepõike ka Islandile, kus ta kerge väikelennuk oli saanud loa maandumiseks kauge Siglufjörðuri lennuväljal. Mees tahtis külastada linna heeringapüügiajastule pühendatud muuseumi. Ta oli kavatsenud jääda vaid kahekümne neljaks tunniks, kuid oma saabumispäeva öhtul raskelt haigestunud.

Esimese hooga diagnoositi tal mingi ebaharilikult nakkav gripp, millega kaasnes väga kõrge palavik. Ent mehe seisund halvenes kiiresti ja ta suri järgmisel öhtul. Nakkushaiguste spetsialist jõudis järeldusele, et tegemist oli olnud hemorraagilise palavikuga, millesse mees oli arvatavasti nakatunud Aafrikas rännates

ja mille sümptomid olid väljendunud alles nüüd. Haigust loeti ülinakkavaks ja polnud välistatud, et palaviku tekkides oli nakanutud veel mitu inimest.

Olukorrast oli teada antud riiklikule terviseametile ja analüüsid kinnitasid, et kadunuke oli tõepoolest põdenud algselt kahtlustatud hemorraagilist palavikku. Selle haiguse puhul ravi võimalused sisuliselt puudusid.

Üsna pea pärast mehe surma võeti vastu drastiline otsus, et väikelinn pannakse karantiini. Seejuures nähti tublisti vaeva, et leida üles kõik surnud mehega kokku puutunud isikud. Kõik kohad, kus nad olid käinud, desinfitseeriti põhjalikult.

Peagi hakkasid levima kuulujutud, et tol ööl valves olnud öde on samuti haigestunud. Naine oli pandud jälgimise alla ja Ari Thór oli kuulnud, et kergete sümptomite avaldumise järel oli ta paigutatud isolatsiooni.

Seejärel asuti tegutsema, et välja selgitada kõik kohad, kus tema oli käinud, ja inimesed, kellega ta oli kokku puutunud, ning desinfitseerimise ja steriliseerimise protsess hakkas jälle pihta.

Hetkel oli kõik süiski rahulik. Öde oli endiselt Siglufjörðuri haiglas isolatsioonis ja tehti plaane tema toimetamiseks intensiiv-ravisse Reykjavíkki – juhul kui ta seisund peaks halvenema. Politseile edastatud info kohaselt võis eeldada, et väikelinn peab karantiinis olema veel vähemalt mõned päevad.

Siglufjörðurit, kus kunagi suurt midagi ei juhtunud, oli vallanud paanika, mida meedia laialdane kajastus mõistagi võimendada aitas. Linnaelanikud olid arusaadavatel põhjustel hirmul ning poliitikut ja asjatundjad muudkui rõhutasid, et tarbetuid riske tuleks kindlasti vältida.

Hemorraagiline palavik oli juba ristitud Prantsuse tõveks ning linn meenutas tavapärase olukorraga võrreldes oma tühja kesta. Suurem osa inimestest eelistas püsida lukustatud uste taga ning kasutada suhtlemisvahendina telefoni ja e-posti. Mitte keegi polnud linna ümbritsevatest nähtamatutest müüridest üle

ronimiseks vähimatki huvi üles näidanud. Inimesed ei käinud tööl ja koolid olid kinni.

Ari Thór oli tervena püsinud ja tal oli põhjust loota, et nakkus läheb temast mööda. Ta polnud ei õnnetu ränduri ega medõega kordagi kokku puutunud. Sama oli seis ka Siglufjörðuri politseijaoskonna bossi Tómasega, kes oli nüüd puhkuselt tagasi ja koos Ari Thóriga valves.

Ari Thór lootis, et kohtumine Héðinniga annab talle selle neetud nakkuse asemel muud mõtteainet. Ja tal oli kõhe eelaimus, mis kinnitas, et just nii see lähebki.